

FELIX RENAUD / GETTY

Una gallina entre gallets

MARINA
PORRAS

Si els mestres de la Dora haguessin sabut el trauma que carregaria per culpa d'haver fet de gallina al festival de l'escola li haurien donat un paper principal per pietat. Vivim temps complicats per als qui aspiren a no ser especials, per als qui no creuen en la retòrica del tot és possible. "Encara que no se n'adonin, tothom agafa tanda per fer un paper de més anomenada que el de poble, arbre o gallina", diu la protagonista de la novel·la. I té tota la raó. Per algun estrany motiu tothom es

pensa que està cridat a fer alguna cosa important.

En canvi, la Dora no ha destacat mai gaire. És una jove periodista (d'aquesta generació que pot allargar la joventut indefinidament) que sent que la seva feina és com estar "dins d'una roda de hámster, que gira i gira però no porta enlloc". La Dora viu al Vallès Oriental i cada dia passa pel suplici de la Renfe per anar a treballar a Barcelona. Ella ve de pagès i es troba descol·locada al món *hipster* dels periodistes de la capital. Sembla que la seva vida li recordi, massa sovint, el comentari que li va fer algú després d'haver actuat de gallina: "Molt bé, maca, has

fet molt bé de gallina, pensa que és molt important".

Abans de crear sospites que serien injustes cal advertir que aquesta no és, afortunadament, una novel·la de queixa generacional. Aquesta és la història d'una revelació: la que pateix la Dora quan va de viatge a Irlanda i coneix en Murphy, un fanàtic de Joyce que té gallines com a animals de companyia. I d'aquí el títol. I d'aquí el sentit de l'obra, que juga a desemmascarar les aparents fronteres entre l'alta cultura i la cultura popular, entre la periodista i la pagesa, entre el centre i la perifèria, entre Joyce i les gallines.

JOYCE I LES
GALLINES
ANNA BALLBONA
ANAGRAMA
198 PÀG. / 17,90 €

El viatge a Dublín és un abans i un després en la vida de la Dora, que decideix que s'ha acabat fer el paper de gallina, "de no molestar, de passar desapercebut, de qui dia passa any empeny i cloc, cloc, cloc". I s'inventa, com diu la cançó de Standstill, "un pla para escapar hacia adelante". Un pla que passa per convertir-se en artista contemporània, en una Banksy del Vallès Oriental. Les gallines seran el seu símbol i la seva invisibilitat serà el pretext per començar una successió de pseudovandalismes que acabaran en una "Gran Acció Final".

Una naturalitat insultant

Aquesta bogeria de relat funciona perquè la novel·la està escrita en un to que podríem dir-ne "antièpic", carregat d'ironia, precisament perquè és la història d'una gallina entre gallets. És la història d'una noia que una nit de Cap d'Any surt disposada a menjar-se el món amb unes vambes Le Coq Sportif (sí, les del logo de la gallina) i, mentre la seva amiga se'n va a casa d'un tio amb qui ha lligat, ella ha de tornar sola al matí amb tren i tremolant pel fred que passa a través de les vambes. La veu d'aquesta novel·la no és transcendent, no pretén allisonar i es fot d'ella mateixa i del seu voltant amb una naturalitat insultant que ensenya que, re-re aquest to pretensament banal, hi ha una escriptora molt intel·ligent.

L'artista conceptual Fina Miralles va fer l'any 1976 una de les seves obres més famoses. Es titula *Petjades* i és una *performance*. Miralles va inscriure el seu nom a la sola d'unes sabates (*Fina* a la sola esquerra, *Miralles* a la dreta) i es va passejar sobre ciment moll, de manera que el carrer quedava marcat amb les petjades que inscrivien el seu nom. Anna Ballbona ha fet el mateix gest amb la seva primera novel·la: ha estampat el seu nom al món literari català per confirmar-se com una de les veus que cal tenir molt en compte entre aquesta anomenada *generació dels 80*. ♡